קכט: יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

והלכתא דתוך כדי דבור כדבור דמי. פי' ר"ת דלכך אמר כדבור דמי כדי שאילת תלמיד לרב היינו שלוס עליך רבי לפי שכשאדם עושה מחורה עם חבירו ויראה רבו או גדול הימנו בחכמה לא יתן לו שלוס שאם יתן לו שלוס לא יוכל לחזור בו ממקומו לכך תקנו חכמים שכשיעור זה יכול לחזור וקשה לר"י בפ' בתרא דנדרים (דף פז.) תניא מי שיש לו חולה בתוך ביתו ונתעלף כמדומה לו שמת וקרע ותלש"כ מת לא יצא ידי קריעה ואמר ר"ש בן פזי אמר ר"ש בן לוי לא שנו אלא אחר כדי דבור אבל תוך כדי דבור אינו חוזר וקורע והתם לא שייך האי טעמא וי"ל דלא פליג רבנן[ב]: **חוץ מעבודת כוכבים** וקדושין. פי' רשב"ם שאם התפיס או הקלה דבר לעבודת כוכבים ובתוך כדי דבור חזר בו אפ"ה נאסר ואין נראה לר"י דהתפסה לא שייכא בעבודת כוכבים דאמרי' בפ' כל הנלמים (ע"ז דף מד:) האומר בית זה לעבודת כוכבים לא אמר כלום שאין הקדש לעבודת כוכבים ואמרינן נמי בפ' כל האסורין (תמורה מח: ושם) דאין מוקלה לעבודת כוכבים אלא שבע שנים שנא' (שופטים ו) ואת הפר השני שבע שנים ועד שימסרנו (ג) לעבודת כוכבים ואילילה כרשיני עבודת כוכבים והתם לא שייך תוך כדי דבור ויש לדמות דאם יכולנו לכהנים[ד] של עבודת כוכבים ע"מ לפטמו שבע שנים הוי מוקלה ואפילו חזר בו תוך כדי דבור לא מהני דאי' ור"י פי' עבודת כוכבים שא"ל אלי אתה וחזר תוך כדי דבור אלא מהני מידי ויכול להיות שהוא גזירת הכתוב ובפ' בתרא דנדרים (דף פז.) קאמר והלכתא תוך כדי דבור כדבור דמי ומקדש ומגרש פירוש מגדף שאם גידף וחזר בו תוך כדי דבור לא מהני מידי ומגרש פירוש מגדף הוי בכלל עבודת כוכבים ומגרש בכלל מקדש כי טעם אחד להם:

הלכה

כלומר נכסיי נתונים לך ואחריך יירש פלוני הרי זה כמתנה וזה בירושה וכשתי שדות דמי שאין לשני בחיי ראשון כלום הרי מתנות מוחלקין ומקבלי מתנות מוחלקין ואפ"ה קתני קנה שני אלמא לשון מתנה דראשון מהני לשני: **יחזרו נכסים ליורשי ראשון.** דהא מכח השני נתן לשלישי אחריו וכיון דשני לא זכה שלישי מנא ליה: **וכ"ש ס"נ.** האי שני בראוי ליורשו כגון בן בין הבנים ואגב דאיכא אשמועינן כר' יוחנן בן ברוקה דשני קני בלשון ירושה הואיל וראוי ליורשו ובהכי מהני ביה לשון ירושה כרבי יוחנן בן ברוקה אמאי כשמת שני קנה שלישי מכאן: **הא שלא רב אחא כו'.** דירושה אין לה הפסק וכיון דהאי שני בתורת ירושה בא לידו אין כח ביד המת לעקור נחלה מיורשי יורשיו לתתה להאי שלישי אלא יחזרו נכסיה ליורשי שני דכיון דעשאו להאי שני יורש כי אמר נמי בתרייה דהא יורש אני לשלישי ה"ל מתנה על מה שכתוב בתורה דכתיב וכן אין לו עיין עליו [לעיל קטו.] דאשמועינן קרא דכל הקודם בגמלה יולאי יריכו קודמין וכ"ש היכא דהוא עצמו יורש את הנחלה שאין כח בידיו להעבירה מבניו: **לדברי ר' יוחנן בן ברוקה.** דס"ל דאב יכול להורים בלשון ירושה לאחד מבניו כל נכסיו: **אם אמר לאחד מהם נכסי לך.** כדמפרש לקמיה ולאשון לאו ליורשו ולא פירש לא לשון ירושה ולא לשון מתנה אין לשני במקום לאשון או יורשי ראשון כלום שאין כאן לשון מתנה דהאי ראשון אלא מסתמא לשון ירושה איכון בטמא דאמר נכסיי לך הואיל וחזי לירש כל הנכסים מן התורה אם יראה אביו וכיון דירושה הוא דאי ראשון אינו יכול להפסיקה דאין ירושה לאחאין ולקמן בפרקין [קנ:] פרכינן הא אפסקה כו' ודוקא לר' יוחנן בן ברוקה אבל לרבנן כיון דאינו יכול להכרות ירושה לזה יותר מזה בלשון ירושה כלל ודאי אמר נכסי לך לראשון לשון מתנה הוא ויכול להפסיקה ויקנה שלישי: **מיובמא דבולהו.** בר מרבין אליבא דר' יוחנן ורב ששת: **מיובמיה דר"ל.** דאמר לשון מתנה לזה לא מהני בלשון ירושה לזה: **האמר רבא.** בפרק החולץ (יבמות לט.) הלכתא כו' חד אחת מהן ואם אינתא דהוא בריינתא דקאמר ואחריך יירש [ירש] היינו יורש ודומיא דב' שדות ושני בני אדם הן ואפי' הכי קתני דקנו: וכי תימא בראוי ליורשו האי שני לאחר קני. אי הכי אם מת שני אמאי קני שלישי והא שלח רב אחא כו'. שאין חשוב לשון מתנה מה שנתן לו אלא לשון ירושה חשוב הואיל וראוי ליורשו הוא וירושה אין לה הפסק כלומר מי שראוי ליורשו אחרי שנתן לו בירושה שוב אינה פוסקת אותה ירושה מזרע זרעו ואין לאחרים במקום יורש כלום ולא יורש אחר. אלא לאו ש"מ האי ואחריך לאו בראוי ליורשו הוא וקתני דקנו: תיובתא דבולהו תנאי. דאמרי לעיל לרבא דאמר להאי שדה זו בירושה ולאידך שדה זו במתנה לא אמר כלום משום דהויא ירושה מודעא לחבירתה לפתנה והכא יירשו אחרים. פלוני ופלוני ולא בני בני גלי אדעתיה דיתמא ליה בלמלוס עפי כי היכי דליסתיור מהנהו נכסי לבהנהו אחרים ודוקא קאמר שקל: **והא הכא.** דקאמר לשון מתנה לבניו כדקתני תנו שקל לבני ולשון ירושה לאחרים כדקתני יירשו אחרים וקתני דקנו הנהו אחרים דמשום הכי קאמר בסיפא אין נותנין להם אלא שקל כדי לשייר מן הנכסים להנהו אחרים ואע"ג דכשתי שדות ושני בני אדם דלבניו נתן שקל בכל שנת כל ימי חייהם והמותר מורים לאחרים תחתיהם והיינו כעין ב' שדות וב' בני אדם שאין זוכין זה בחיי זה כלל הלכך שתי שדות שיהו אפ"ה קנו אחרים דמהני לשון מתנה דהאי (ב) ולשון ירושה דהילך כרב ששת: **הוא מוסיף לה והוא מפרק לה.** דלא תקשי לתחיליו כרלוי ליורשו דהאי דקנו אחרים בלשון ירושה לא משום דמהני ליה לשון מתנה דאילך אלא משום דהני אחרים הוו רלוים ליורשו כגון בניו והיכי דמי כגון דלבנים מבניו לזה לתת שקל בשנת ואם מתו יירש אחר משאר בניו כל המותר ואע"ג דאיכא עוד בנים אחרים ואיכא נמי בנים להני שמתו וכרבי יוחנן בן ברוקה דאמר לקמן [קנ.] דאם אמר על בן בין הבנים יירש כל נכסי דבריו קיימין והלכך אין נותנין להם אלא שקל דניחא ליה דישתייר קצת לזה שהוא אוהב ומתכוין להוריש הכל. ולמאי דאמרי' לקמן [שם] דפליגי רבנן עליה דר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה ומוקמינן לפלוגתא דרבי יוחנן בן ברוקה בתחר במקום בת וכת במקום בן דלר' יוחנן בן ברוקה יכול להורים כל נכסיו לההוא הרלוי ליורשו אחר מיתת בנו וה"ג ברלוי ליורשו כגון אחר במקום בן מיירי וה"ק דאם מתו בניו יירשו אחיי הרלוים ליורשי [ג]מתתיהן: ה"ג **נכסיי לך ואחריך יירש פלוני ואחרי אחריך יירש פלוני מם ראשון קנה שני מם שני קנה שלישי ואם מת שני בחיי ראשון יחזרו נכסים ליורשי ראשון.** והכי פירושו נכסיי לך היינו לשון מתנה

כלומר נכסיי נתונים לך ואחריך יירש פלוני הרי זה כמתנה וזה בירושה וכשתי שדות דמי שאין לשני בחיי ראשון כלום הרי מתנות מוחלקין ומקבלי מתנות מוחלקין ואפ"ה קתני קנה שני אלמא לשון מתנה דראשון מהני לשני: **יחזרו נכסים ליורשי ראשון.** דהא מכח השני נתן לשלישי אחריו וכיון דשני לא זכה שלישי מנא ליה: **וכ"ש ס"נ.** האי שני בראוי ליורשו כגון בן בין הבנים ואגב דאיכא אשמועינן כר' יוחנן בן ברוקה אמאי דשני קני בלשון ירושה הואיל וראוי ליורשו ובהכי מהני ביה לשון ירושה כרבי יוחנן בן ברוקה אמאי כשמת שני קנה שלישי מכאן: **הא שלא רב אחא כו'.** דירושה אין לה הפסק וכיון דהאי שני בתורת ירושה בא לידו אין כח ביד המת לעקור נחלה מיורשי יורשיו לתתה להאי שלישי אלא יחזרו נכסיה ליורשי שני דכיון דעשאו להאי שני יורש כי אמר נמי בתרייה דהא יורש אני לשלישי ה"ל מתנה על מה שכתוב בתורה דכתיב וכן אין לו עיין עליו [לעיל קטו.] דאשמועינן קרא דכל הקודם בגמלה יולאי יריכו קודמין וכ"ש היכא דהוא עצמו יורש את הנחלה שאין כח בידיו להעבירה מבניו: **לדברי ר' יוחנן בן ברוקה.** דס"ל דאב יכול להורים בלשון ירושה לאחד מבניו כל נכסיו: **אם אמר לאחד מהם נכסי לך.** דכדמפרש לקמיה ולאשון לאו ליורשו ולא פירש לא לשון ירושה ולא לשון מתנה אין לשני במקום לאשון או יורשי ראשון כלום שאין כאן לשון מתנה דהאי מסתמא לשון ירושה איכון בטמא דאמר נכסיי לך הואיל וחזי לירש כל הנכסים מן התורה אם יראה אביו וכיון דירושה הוא דאי ראשון אינו יכול להפסיקה דאין ירושה לאחאין ולקמן בפרקין [קנ:] פרכינן הא אפסקה כו' ודוקא לר' יוחנן בן ברוקה אבל לרבנן כיון דאינו יכול להכרות ירושה לזה יותר מזה בלשון ירושה לאחד מבניו כל נכסיו: **מיובמא דבולהו.** בר מרבין אליבא דר' יוחנן ורב ששת: **מיובמיה דר"ל.** דאמר לשון מתנה לזה לא מהני בלשון ירושה לזה: **האמר רבא.** בפרק החולץ (יבמות לט.) הלכתא כו' חד אחת מהן ואם אינתא דהוא בריינתא דקאמר ואחריך יירש [ירש] היינו יורש ודומיא דב' שדות ושני בני אדם הן ואפי' הכי קתני דקנו: וכי תימא בראוי ליורשו האי שני לאחר קני. אי הכי אם מת שני אמאי קני שלישי והא שלח רב אחא כו'. שאין חשוב לשון מתנה מה שנתן לו אלא לשון ירושה חשוב הואיל וראוי ליורשו הוא וירושה אין לה הפסק כלומר מי שראוי ליורשו אחרי שנתן לו בירושה שוב אינה פוסקת אותה ירושה מזרע זרעו ואין לאחרים במקום יורש כלום ולא יורש אחר. אלא לאו ש"מ האי ואחריך לאו בראוי ליורשו הוא וקתני דקנו: תיובתא דבולהו תנאי. דאמרי לעיל לרבא דאמר להאי שדה זו בירושה ולאידך שדה זו במתנה לא אמר כלום משום דהויא ירושה מודעא לחבירתה לפתנה והכא

והלכתא דתוך כדי דבור כדבור דמי. פי' ר"ת דלכך אמר כדבור דמי כדי שאילת תלמיד לרב היינו שלוס עליך רבי לפי שכשאדם עושה מחורה עם חבירו ויראה רבו או גדול הימנו בחכמה לא יתן לו שלוס שאם יתן לו שלוס לא יוכל לחזור בו ממקומו לכך תקנו חכמים שכשיעור זה יכול לחזור וקשה לר"י בפ' בתרא דנדרים (דף פז.) תניא מי שיש לו חולה בתוך ביתו ונתעלף כמדומה לו שמת וקרע ותלש"כ מת לא יצא ידי קריעה ואמר ר"ש בן פזי אמר ר"ש בן לוי לא שנו אלא אחר כדי דבור אבל תוך כדי דבור אינו חוזר וקורע והתם לא שייך האי טעמא וי"ל דלא פליג רבנן[ב]: **חוץ מעבודת כוכבים** וקדושין. פי' רשב"ם שאם התפיס או הקלה דבר לעבודת כוכבים ובתוך כדי דבור חזר בו אפ"ה נאסר ואין נראה לר"י דהתפסה לא שייכא בעבודת כוכבים דאמרי' בפ' כל הנלמים (ע"ז דף מד:) האומר בית זה לעבודת כוכבים לא אמר כלום שאין הקדש לעבודת כוכבים ואמרינן נמי בפ' כל האסורין (תמורה מח: ושם) דאין מוקלה לעבודת כוכבים אלא שבע שנים שנא' (שופטים ו) ואת הפר השני שבע שנים ועד שימסרנו (ג) לעבודת כוכבים ואילילה כרשיני עבודת כוכבים והתם לא שייך תוך כדי דבור ויש לדמות דאם יכולנו לכהנים[ד] של עבודת כוכבים ע"מ לפטמו שבע שנים הוי מוקלה ואפילו חזר בו תוך כדי דבור לא מהני דאי' ור"י פי' עבודת כוכבים שא"ל אלי אתה וחזר תוך כדי דבור אלא מהני מידי ויכול להיות שהוא גזירת הכתוב ובפ' בתרא דנדרים (דף פז.) קאמר והלכתא תוך כדי דבור כדבור דמי ומקדש ומגרש פירוש מגדף שאם גידף וחזר בו תוך כדי דבור לא מהני מידי ומגרש פירוש מגדף הוי בכלל עבודת כוכבים ומגרש בכלל מקדש כי טעם אחד להם:

הלכה

יירשו אחרים תחתיהם בין שאמר תנו בין שאמר אל תתנו אין נותנין להן אלא שקל והא הכא דכשתי שדות וכשני בני אדם דמי וקתני דקני הוא מותיב לה והוא מפרק לה בראוי ליורשו [ג]ור' יוחנן בן ברוקה היא אמר רב אשי תא שמע [ד]נכסי לך ואחריך יירש פלוני ואחרי אחריך יירש פלוני מת ראשון קנה שני מת שני קנה שלישי ואם מת שני בחיי ראשון יחזרו נכסים ליורשי ראשון והא הכא דכשתי שדות ושני בני אדם דמי וקתני דקנה וכי תימא הכא נמי בראוי ליורשו ור' יוחנן בן ברוקה היא אי הכי מת שני קנה שלישי הא [ה]שלח רב אחא ברי' דרב עויא לדברי ר' יוחנן בן ברוקה [ו]נכסי לך ואחריך לפלוני וראשון ראוי ליורשו אין לשני במקום ראשון כלום שאין זה לשון מתנה אלא לשון ירושה וירושה אין לה הפסק תיובתא [ז]דבולהו תיובתא לימא נמי תיהוי תיובתיה דריש לקיש ותסברא [ח]והא אמר רבא הלכתא כותיה דריש לקיש בהני תלת לא קשיא [ט]כאן בתוך כדי דבור כאן לאחר כדי דבור [י]והלכתא כל תוך כדי דבור כדבור דמי [יא]לבר מעבודת כוכבים וקדושין

יירשו אחרים. פלוני ופלוני ולא בני בני גלי אדעתיה דיתמא ליה בלמלוס עפי כי היכי דליסתיור מהנהו נכסי לבהנהו אחרים ודוקא קאמר שקל: **והא הכא.** דקאמר לשון מתנה לבניו כדקתני תנו שקל לבני ולשון ירושה לאחרים כדקתני יירשו אחרים וקתני דקנו הנהו אחרים דמשום הכי קאמר בסיפא אין נותנין להם אלא שקל כדי לשייר מן הנכסים להנהו אחרים ואע"ג דכשתי שדות ושני בני אדם דלבניו נתן שקל בכל שנת כל ימי חייהם והמותר מורים לאחרים תחתיהם והיינו כעין ב' שדות וב' בני אדם שאין זוכין זה בחיי זה כלל הלכך שתי שדות שיהו אפ"ה קנו אחרים דמהני לשון מתנה דהאי (ב) ולשון ירושה דהילך כרב ששת: **הוא מוסיף לה והוא מפרק לה.** דלא תקשי לתחיליו כרלוי ליורשו דהאי דקנו אחרים בלשון ירושה לא משום דמהני ליה לשון מתנה דאילך אלא משום דהני אחרים הוו רלוים ליורשו כגון בניו והיכי דמי כגון דלבנים מבניו לזה לתת שקל בשנת ואם מתו יירש אחר משאר בניו כל המותר ואע"ג דאיכא עוד בנים אחרים ואיכא נמי בנים להני שמתו וכרבי יוחנן בן ברוקה דאמר לקמן [קנ.] דאם אמר על בן בין הבנים יירש כל נכסי דבריו קיימין והלכך אין נותנין להם אלא שקל דניחא ליה דישתייר קצת לזה שהוא אוהב ומתכוין להוריש הכל. ולמאי דאמרי' לקמן [שם] דפליגי רבנן עליה דר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה ומוקמינן לפלוגתא דרבי יוחנן בן ברוקה בתחר במקום בת וכת במקום בן דלר' יוחנן בן ברוקה יכול להורים כל נכסיו לההוא הרלוי ליורשו אחר מיתת בנו וה"ג ברלוי ליורשו כגון אחר במקום בן מיירי וה"ק דאם מתו בניו יירשו אחיי הרלוים ליורשי [ג]מתתיהן: ה"ג **נכסיי לך ואחריך יירש פלוני ואחרי אחריך יירש פלוני מם ראשון קנה שני מם שני קנה שלישי ואם מת שני בחיי ראשון יחזרו נכסים ליורשי ראשון.** והכי פירושו נכסיי לך היינו לשון מתנה

מסורת הש"ס

א) [לקמן קנ.], ב) שם קנ:, ג) [שם קנב.], ד) [ע' תוס' כתובות מח: ד"ה תיובתא], ה) יבמות לט. מוקן עו., ו) נדרים פז., ז) פי' שב נמי בגיר. רש"ל, ח) [תמיר כה:], ט) [לעיל קה:], י) [שם.], כ) וע"ש בתוס' ד"ה עכ: ד"ה כי וכו' וכ"ר נדרים פז. ד"ה והלכתא], ל) בפ"ה: לבומרים.

הגהות הב"ח

(א) רש"ב ד"ה והא הכא וכו' לשון מתנה דהאי ללשון ירושה: (ב) תוס' ד"ה חוץ וכו' ומ"מ לבומרי ע"ז:

מוסף רש"י

יירשו אחרים תחתיהם. אע"ג דאמר תנו שקל ולא אמר אל תתנו אלא שקל, גלי דעתאיה דלא בעי למיתב לזו אלא שקל בשנה, כי היכי דאם מתו ייכנסו אחרים תחתיהם [תענית כא.]. אין נותנין להן אלא שקל. שאין לנו לספק את הכאים אחריהם, האיל ועשה את האחרים יוכשים אחריהם ידלי דווקא שקל קאמר, כדי שאפילו ירושה אחריהם לאותן אחרים [בתובות סט.]. מת שני. אחרי הראשון, קנה שלישי ליורשי ראשון. מלמד כשיעות הראשון יוכשין יורשין אחרי הראשון ליורשי יורשין מכאן, שהרי לא יתכן לשלישי אלא מכח השני. הכא לא קאמר לראשון נכסיי לך ואחריך לפלוני אלא אמר לך שני [מת שני] קנה שלישי אע"ג דלא אמר מתנה אלא לאחר מיניהו לראשון ולשני ולשלישי בירושה [אפ"ה קני ודריש לקיש דאמר לעיל דלא קני עד שאמר פלוני ופלוני יירשוי שדה פלונית ופלונית שנתתי להם דמשמע דלכל חד וחד צריך נתינה: בהני תלת. חדא הא דלעיל. אידך דקאמר פירות לאו כקנין הגוף דמי. ואידך אשה מעוברת [ג] אם חלצה בשרה אם לאו שמת בנה והלכתא כוותיה כי היכי דתניא בתחני דיבמות (דף מ:) לא קשיא הכא. בנכסיי לך ואחריך לפלוני ואחרי אחריך לפלוני אמאי קנו כולם אע"ג דלא אמר מתנה אלא לראשון בלבד היינו טעמא דקנו בתוך כדי דבור דאמר נכסיי לך אמר נמי מיד ואחריך לפלוני ואחריך לפלוני כיון בתוך כדי דבור כללו עם נחינה דראשון [דמי בגיר] דשייכי הני תרי בנתינה דראשון להכי קנו כולן אבל אם אמר אחר כדי דבור ושהא ואמר אחריך לפלוני לא קנו דהויא חדא מודעא לחבריתה: לבר מעבודת כוכבים

ג) נראה דל"ל תקח מעשנת שחלצה אינה חלילה יאמר הפילה תח"כ.

רבינו גרשום

יירשוי אחרים נכסי תחתיהן ולא בניהן משמע השתא דבעיין רעה נותן להם. אין נותנין להם אלא שקל משום עין רעה ואחרים יירשוי תחתיהן: והא הכא דכשתי שדות ושני בני אדם דמי. דלבניו אבר תנו להם שקל ולאידך אמר יירשוי תחתיהן מה ששייר להן הויא לה לזה במתנה ולזה בירושה דומיא דשתי שדות ושני בני אדם וקתני דקנו בניו ואחרים וקשיא לר' יוחנן ור' אלעזר דסברי דשני בני אדם ושתי שדות לא קנו: בראוי ליורשו. שאותו שאמר יירשוי אחרים תחתיהן אותם אחרים או אחיו או בתו היו דראוין הן ליורשו במקום שאין בנים אבל היכא דאין ראוי ליורשו לא קנה דר' יוחנן בן ברוקה הוא. דאמר בפתני' אם אמר על מי שראוי ליורשו דבריו קיימין: ח"ש. שכיב מרע שאמר לאחד נכסי נתונות לך ואחריך יירש פלוני ואחריך כו' אין לראשון אלא פירות של קרקע ולאחרים יהי' הגוף לו והפירות. מת ראשון קנה שני דראמר המצה ומת שני בחיי ראשון דלא באו נכסים כרשות שני וכשימות הראשון אין נותנין הנכסים לשלישי דשלישי היה לו לירש השני אם באו לידו שני והואיל ולא באו ליד שני אין נותנין לשלישי כלום אלא יחזרו נכסים ליורשי ראשון דקתני: והא הכא כשתי שדות ושני בני אדם דמיין. מאי דייהיב לראשון פירות יהיב ליה בלשון מתנה ולאידך יהיב גוף הקרקע בירושה דקאמר ואחריך [ירש] היינו יורש ודומיא דב' שדות ושני בני אדם הן ואפי' הכי קתני דקנו: וכי תימא בראוי ליורשו האי שני לאחר קני. אי הכי אם מת שני אמאי קני שלישי והא שלח רב אחא כו'. שאין חשוב לשון מתנה מה שנתן לו אלא לשון ירושה חשוב הואיל וראוי ליורשו הוא וירושה אין לה הפסק כלומר מי שראוי ליורשו אחרי שנתן לו בירושה שוב אינה פוסקת אותה ירושה מזרע זרעו ואין לאחרים במקום יורש כלום ולא יורש אחר. אלא לאו ש"מ האי ואחריך לאו בראוי ליורשו הוא וקתני דקנו: תיובתא דבולהו תנאי. דאמרי לעיל להרבא דאמר להאי שדה זו בירושה ולאידך שדה זו במתנה לא אמר כלום משום דהויא ירושה מודעא לחבריתה לפתנה והכא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com